



# להתהוות

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

הלימוד היומי בכפרי חסידות

לשבוע הבעש"ט ספה"ק מאור עינים (בראשית)	
יום	מד"ה
ראשון	והנה קטנות
שני	וגם סוד הגלות
שלישי	ועל כן יהיה עולם
רביעי	והנה נודע כי הלבנה
חמישי	ומשה ויהושע
שבת	עד ד"ה וכל זמן שיש

להצטרפות למנוי לחוברת החודשית עד הבית  
ניתן להירשם 07474-61616

0722 531 385

**השבוע בקו**

לקראת שבת לבו ונלכה  
ב"ה פלה בשלושה מסודרת

**התוודות עילאית  
על קדושת השבת**

עסרה ח' דוד אר' ראובן ערנ' שליט"א  
ניתן להאזין בשלושת הכינוסים  
שלושה 6 > 13

פרשת ויצא תשפ"ד / גליון רפ"ד

## רוח אפנו נקודה מתוך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

### עבודת האדם היא לגלות את החיות האלקית שבתחתונים, על ידי צימאון

המדרש (רבה טו, א) מביא על הכתוב "והנה ה' ניצב עליו" (כה, יג) את הכתוב "צמאה לך נפשי כמה לך בשרי בארץ ציה ועיף בלי מים" (תהלים סג, ב). ומבאר, "כשם שנפשי צמאה לך, כך רמ"ח אברים (בשרי) שיש בי צמאים לך". ויש להתבונן מה הקשר בין שני הכתובים.

מבואר במדרש (בראשית רבה ה, יא) שהקב"ה ברא את האדם מעליונים ותחתונים. נשמה מן העליונים, וגוף מן התחתונים. והטעם לכך, כי תכלית הבריאה שהאדם יאחד עליונים ותחתונים, בכך שיכיר כי גם העניינים הגשמיים התחתונים אינם נפרדים מהש"ת. כי הש"ת "מחיה את כולם" (נחמיה ט, ט), ואפשר להתדבק בו על ידם, כי הוא יתברך כל היותם.

וכשאדם יודע שחיות הדברים הגשמיים והחושך היא חיות אלקית, אז אף שנקלע למצב של חשכות, הוא משתוקק לראות את החיות האלקית שבתוך החושך. והוא מה שאמר דוד המלך כשנקלע ל"ארץ בלי מים", שצמאה וכמהה נפשו שגם ה"בשר" שלו יגלה את החיות האלקית.

זהו ביאור הכתובים: "ויצא יעקב מבאר שבע" (כה, יז) ממקום הקדושה של שבעת המידות, "יילך חרנה" למקום חרון אף וחושך, ואז השתוקק לגלות את החיות האלקית בתוך החושך, ולכן אמר "אפשר שעבתי על מקום שהתפללו אבותי ולא התפללתי בו" (סנהדרין צה, ה), כי לאבותיו הקדושים התגלה אור זה.

וכיון שהשתוקק, זכה ש"קפצה לו הארץ" ויפגע במקום "כה, יא). אך עדיין לא היה בגילוי. וסיבה הש"ת "ובא השמש" ש"שקעה חמה שלא בעונתה", כי רמז לו על עבודת החושך. ואז תיקן תפילת ערבית (רש"י שם), שעניינה לעורר את הצימאון לאור שבתוך החושך, כמו שאמר ז"ל (ברכות יא): שמזכירים מידת יום בלילה.

ואז בתוך השינה והחושך, חלם וראה "סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" (כה, יב), הרומז לגשמיות, שאף שנראית בחיצוניותה ארצית, אך ראשה וחיותה היא חיות אלקית, ואפשר להתדבק בו על ידה. ולכן "והנה ה' ניצב עליו ויאמר אני ה'", שהתגלה אליו בתוך החושך.

מקור: רעוא דרעיו תשע"ח; הדעה והדיבור שס"ה

**ברכת מזל טוב**

שלוחה כזה לידידנו הנכבד הר"ח ר' מנחם כר"ש הירש שליט"א זעליקאוויטש שליט"א מחשבי תוכנית הנכבדים

**ברכת מזל טוב**

שלוחה כזה לידידנו הנכבד הר"ח ר' שמואל בירנהאק שליט"א מחשבי תוכנית הנכבדים

**500 גליונות**

נדרכת הר"ח ר' יוסף קריש ווייס שליט"א

**ברכת מזל טוב**

שלוחה כזה לידידנו הנכבד הר"ח ר' מנחם כר"ש הירש שליט"א זעליקאוויטש שליט"א מחשבי תוכנית הנכבדים

**ברכת מזל טוב**

שלוחה כזה לידידנו הנכבד הר"ח ר' שמואל בירנהאק שליט"א מחשבי תוכנית הנכבדים

## דיבורי חסידות עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

### לא לאבד בטחון

במקום לטפל בכל הקשיים הקטנים שיש לנו, במקום להתעסק עם כל הזוטות, אנחנו פשוט צריכים לעסוק בבטחון ולהתפלל על בטחון

פשוט צריכים לעסוק בבטחון. פשוט משום שכשיהיה לנו בטחון, לא יוסב לנו שום רע. אם אנחנו מחפשים פתרונות לקשיי החיים, אזי במקום להתעסק בפתרונות צדדיים ופרטיים, הנה לנו פתרון אחד וכללי: בטחון.

הבטחון מתבסס על שני עקרונות יסוד פשוטים: א. הקב"ה כל יכול ויכול לתת לי הכל. ב. הוא גם רוצה ומשתוקק להיטיב לי הכל, ללא שום תנאי. כל עוד שאדם מאמין ובטוח בזה, הוא מקבל את השפעת הש"ת ללא מעצורים. כל הקשיים מתחילים כשאין לאדם את הבטחון הזה.

העולם אומר בדרך צחות שיש בה אמת מוחלטת, שהסיבה שמשגיגים הלוואות ביתר קלות מנתינות, היא לא משום שאנשים אוהבים לתת פחות מלהלוות, אלא משום שאנשים מאמינים יותר שהש"ת ישיג להם הלוואה מאשר יתן להם נתינה... והם אינם קולטים, שלהש"ת אין שום נפקא מינה בין הלוואה נתינה, ואם הוא נותן לך הלוואה, אין שום סיבה שלא יהיה נותן לך ברגע זה נתינה!

זה נובע מאותו יסוד עליו מדובר כאן, כשאדם בוטח בהש"ת שהוא כל יכול ורוצה להיטיב לי בכל דרך, הוא ישיג את הכל. כי הוא לא כפוף לדרכי הטבע ומהלכי הטבע, הוא מקבל את השפע ישירות מהש"ת. הכל מתחיל בכך שאדם נכנס לספיקות אם הקב"ה כן יעזור לו או לא יעזור לו, ואז מכופף את עצמו תחת מהלכי הטבע, ואז מתחילים לראות אם צריך להעניש אותו או לא. מה מגיע לו בדרך הטבע ומה לא, וכן הלאה.

### מפחד? תתפלל על בטחון

יתירה מכך - אומר הבעש"ט הקדוש - אף אם ח"ו נגזר עונש על משהו, וכתוצאה מכך אזי הקב"ה רוצה לקחת לו את הבטחון. משום שכאמור, כל עוד שיש לאדם בטחון הקב"ה אינו רוצה להעניש אותו. גם אז, כשרוצים לקחת לו את הבטחון, יש לו מפתח: להתפלל להש"ת על בטחון, בטחונך אל תיקח ממני! לית אנא מוביד סברי מן בריי! ואז הוא ממילא שמור מכל רע.

במילים אחרות, כפשו"ט עובר על האדם משהו, וכל אחד מתחיל להרבות בתפילות על המעבר שהוא עובר, אזי החכם ישכיל ויבין שעליו להרבות יותר בתפילה שיזכה לבטחון בו יתברך, ואז בדרך ממילא כבר יושע. כי הבוטח בה' חסד יסובבנו בכל מצב שהוא.

וגם כשרואה שפתאום חסר לו בטחון, והוא נכנס לחרדות אם כן יהיה לו כסף או לא, אם הכאבים הללו הם מחלה נוראה או לא, אזי יבין שח"ו יש כאן סילוק הבטחון, וייתכן שמן השמים עושים זאת כי צריך להענישו ח"ו. ולכן לא יתמקד בתפילה על הקושי לבדו, אלא ימהר להתחנן על בטחון, כי כשהוא בוטח בהש"ת, הש"ת ממילא ישמור אותו בכל דרכיו.

הוא הלך אל הרופא, כשלוו הולם בפראות. הוא פרפר מפחד. במוחו כבר עלו ניחושים נוראים אחד יותר רע מהשני. המחשבות רדפו זו אחרי זו: מה הכאבים החדים האלה שחותכים אותי כאזמל? לך תדע מה מתחיל כאן. ומה יהיה איתי? הרי הכאבים נוראים ואני פשוט לא מצליח לחזור לעצמי...

ואז, כשכבר פסע ברחוב הסמוך לבית החולים, הוא עצר באחת. מזועזע מעצמו. מחשבה חדשה הבהילה אותו:

מה קורה לי?! הרי שנים שאני עוסק בעבודת הבטחון, שינתי לעצמי מאות ואלפי פעמים שהכל ממנו יתברך והכל לטובתי. עברתי משברים והתמודדויות קשות, ונחלצתי מכולם על ידי הבטחון החזק בהש"ת שייטיב לי ויציילני, והוא באמת הציילני. מה קרה לי עכשיו? איך איבדתי את הבטחון פתאום!?

הוא קלט שעל כגון זה דיבר הבעש"ט בקדשו. הוא נכנס לבית המדרש סמוך, ובמקום להתפלל על הכאבים שיסתלקו, הוא התחיל לבקש בטחון: אבי שבשמים, תן לי בטחון בך!

### לית אנא מוביד סברי מן בריי

וכן מבאר הבעש"ט הקדוש בפרשתנו (ומקורו בתולדות פרשת משפטים): "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה, ואיתא במדרש דאמר 'מה אנא מוביד סברי מן בריי חו"י? לית אנא מוביד סברי מן בריי! אלא 'עורי מעם ה' עושה שמים וארץ'. עיין שם. שמעתי ממורי: כשרוצין ליפרע העונש למי שהוא ראוי לעונש, אזי נוטלין ממנו מדרגת הבטחון. על כן ראוי להתפלל לפניו יתברך שיתחזק בבטחון בו, וכו'. ודברי פי חכמים חן."

גם כשטובת האדם שיהיו לו יסורים, היות שהוא צריך להיענש, לא יכולים לייסרו ולהענישו! אם הוא בוטח בהש"ת, אז הש"ת משפיע לו כל טוב, בכל מצב! הדרך היחידה להעניש אותו היא לקחת ממנו את הביטחון. אם יהיה לו בטחון, אזי גם אם יצטרך אלף פעמים להיענש - הוא לא ייענש! (והטעם, נבחר לאחרונה במדור 'אנה אבקשך', כי הבטחון ממשיך שפע עליון ממקור, שמתקן ומשלים גם את הפגמים שצריכים להיענש עליהם).

הדרך היחידה אפוא להעניש את הראוי לעונש - אומר הבעש"ט הקדוש - היא פשוט לקחת ממנו את הבטחון. אבל על כך יש עצה: להתפלל להש"ת שלא יאבד את הבטחון! להתעקש "לית אנא מוביד סברי מן בריי!", אם האדם יתפלל על בטחון, הוא לא יאבד את זה אף פעם, ואם לא יאבד את זה, אזי הוא לא יהיה נתון לעונשים ח"ו!

### מה בין הלוואה לנתינה?

מה זה אומר לנו? קודם כל, שבמקום לטפל בכל הקשיים הקטנים שיש לנו, במקום להתעסק עם כל הזוטות, אנחנו

# ה'מבקר שבתוכנו' האם הביקורת העצמית שלנו בונה אותנו, או שהיא התקעת אותנו מלהתקדם? ואיך מתפטרים ממנה?

## הצלחות רוצים עוד...

**משפיע:** תראה. על מה ששאלת על צדיקים אינני יכול לענות לך, פשוט כי אני לא יודע. אני לא מבין ולא משיג אפילו תנועה קלה של צדיקי אמת, ואין לי שום השגה בדרכי עבודתם והשגתם. לספר את הסיפורים הללו אני יכול, אני גם יודע את העובדות הללו שהזכרת, ואני גם מספר אותם, אבל אני לא חושב לרגע שאני כבר שייך לזה, ושעניינים אלו שייכים לכל אחד. אבל לעצם העניין עלינו להבהיר לעצמינו תחילה בבהירות מוחלטת, שרק על ידי שמתמקדים וחושבים על מה שכבר קיים, יכולים להתחיל ולחשוב איך אפשר להתקדם.

**אברהם יצחק:** מה הכוונה לחשוב על מה שכבר קיים?

**משפיע:** הכוונה להתמקד ולחשוב ולשמוח עם מה שאתה כן עושה. אתה לומד אתה מתפלל, נכון אמנם שאתה רוצה ללמוד ולהתפלל יותר טוב, און בעסערה האט נישט קיין שיעור, אין גבול כמה יכולים להתעלות. אבל ראשית כל צריכים להחשיב את עצם מה שאתה נכנס לבית המדרש ללמוד, להחשיב את ההבנה שלך בלימוד, להחשיב את מה שיש לך חברותא, להחשיב את האיגיה והעמל. ולמו כן בתפלה, אתה לא להתפלל בשיבה, יש לך התעוררות ולסוק עבודת התפלה, אתה משקיע כוחות לכוון פירוש המלות, וברוך השם יש לך לפעמים הארות והתלהבות בתפלה.

כל זה צריכים להחשיב. לא לחשוב על זה רגע אחד, אלא להתבונן ביקרות וחשיבות שיש בזה, ולחזק את מה שכבר קיים, עוד לפני שחושבים מה צריך להוסיף, צריכים להחליט שאתה ממשיך לעשות את מה שעשית עד עכשיו, ולשמוח בזה עד למאוד. ולא לשכוח להודות ולהתקייב על שזיכה אותך לכל זה.

**אברהם יצחק:** ולמה זה יגרום שארצה להוסיף עוד ועוד?

**משפיע:** כי כל דבר טוב רוצים ממנו עוד. זה כלל פשוט בכל העולם כולו, אם אחד אוהב כסף הוא ירצה עוד כסף, וכאשר אדם אוהב מאכל מסוים הוא מבקש עוד. ועוד הרבה יותר מזה, כאשר אתה עובד ומתייגע בשביל משהוא, אם אתה רואה שהוא נהנה ממך, יש לך חשק להוסיף ולהשקיע עוד ועוד בשבילו, כי אתה מרגיש מרוצה וחביב אצלו, ואתה מרגיש סיפוק והצלחה ביגיעה שהשקעת עד הנה. כי כל אחד רוצה להצליח, וכאשר אדם רואה הצלחה בעניין מסוים הוא יוסיף להשקיע בעניין זה עוד ועוד. וכל זה רק כאשר הוא מתמקד בחלק שכבר קיים כעל סיפור של הצלחה, ולא כאשר הוא מבקר את עצמו תמיד ורואה בעצמו רק חסרונות.

ואם כבר תיארנו לעיל משל על חבר 'נעס' היושב לצדך, נתאר לעצמינו חבר טוב שמשבח אותך על כל סברא טובה שאתה אומר, והוא מצליח למצוא תמיד איזה גוט ווארט שאתה צריך לשמוע עתה, ומוצא בה תמיד מעלות וטובות, בוודאי זה פועל עליך שכתאשר אתה נמצא בקרבתו יש בך הרבה יותר חשק להצליח ולהוסיף בהצלחה הזאת עוד ועוד.

**אברהם יצחק:** אז מה יוצא למעשה? איך אסתכל על עצמי מהיום והלאה רק לחשוב את ההצלחות הקיימים בעבודתי?

**משפיע:** בדיוק כך. עיקר המחשבה צריכה להיות במה שכבר קיים, לייקר ולשמוח בהם עד למאוד. ורק על ידי זה יכולים להתקדם ולחשוב כמה ואיך צריכים להוסיף ולהתעלות. כי צריכים לדעת שנדרש מאתנו יותר ויותר, אבל כל זה יכולים רק אם יודעים ומייקרים את החלק הקיים, אז יכולים להוסיף ולהתעלות עוד ועוד בלי שיעור וגבול.

**אברהם יצחק:** ממש ברור. זה סוג מהלך מחשבה חדש שלא הורגלתי עד כה, ואני מרגיש שהם יישרו לי את ליבי. יישר כח.

תדע לפחות לחלום עם המחשבות הללו...

**אברהם יצחק:** רגע רגע. המשפיע עדיין לא הסביר לי בכלל למה מחשבות כאלו מפריעים לעבודת השם? מה חסרון יש כאשר אני חושב שלא ניצלתי את הכוחות שלי כראוי? ובכלל, איך בכלל יכולים להתקדם אחרת? הרי דווקא כאשר חושבים כל הזמן שלא יצאנו ידי חובתינו, זה נותן דחיפה לעשות מה שצריך...

## נעס יודע מחשבות...

**משפיע:** אתה שואל בעצם שתי שאלות. א. למה לא להתמקד על החלק החסר? ב. הרי הדחיפה להתקדמות היא דווקא כאשר מתמקדים בחלק החסר? זה מה שאתה שואל, נכון?  
**אברהם יצחק:** יא. אמת.

**משפיע:** אז לפני שאני עונה על עצם השאלה, הייתי רוצה שתצייר לעצמך חבר טוב, היושב לצדך בשיבה, ותאר לעצמך שיש לו הערות על כל מה שאתה עושה, על ימין ועל שמאל, כל תנועה וכל מילה שאתה אומר הוא מעיר לך, הוא מבקר אותך ותופס אותך על כל חסרון שאתה עושה, על כל טעות וכל שגיאה... ותאר לעצמך יותר מזה, שהוא גם יודע מחשבות... ויש לו מה להגיד על כל מחשבה...

**אברהם יצחק:** וואו, זה ממש נעס. הייתי בורח ממנו כמלא עיניו.

**משפיע:** אבל הרי הוא בסך הכל צודק? הוא הרי אומר רק אמת?  
**אברהם יצחק:** אבל אי אפשר לסבול את זה.

**משפיע:** נסה להסביר לי למה אי אפשר לסבול את זה?

**אברהם יצחק:** פשוט מאוד. לא שייך לשמוע כל הזמן את החסרונות. ממש לא נעים לשמוע כל הזמן למה אני לא בסדר, ובמה שגיתי וטעיתי. ובכלל, נעים להיות ליד חבר שמבין אותי, שמכיר את הכוחות שלי, שמתחשב בי, ולא אחד שרואה רק את החסרונות שלי.

ובעצם עכשיו אני תופס שהנמשל הוא ה'נעס' הזה שבקרבי, שיועד אפילו את המחשבות שלי, וזה חוש הביקורת שבקרבי שמעיר לי כל היום כמה אני לא טוב וכמה שאני עדיין מחסר בעבודתי, וזה הרגשה מאוד לא נעימה.

**משפיע:** יפה מאוד. אבל הנמשל הרבה יותר מן המשל, כי בנמשל זה לא רק לא נעים, אלא זה גורם ייאוש ורפינוי לכל העבודה שקיימת כבר. כי הרי בנמשל שלנו הביקורת נמצאת בתוך האדם עצמו, וזה לא איהו חבר 'נעס' שיכולים לברוח ולהתרחק ממנו, והביקורת הזאת היא תמונה שלילית שהאדם מסתכל על עצמו, שכאשר הוא רואה את עצמו בצורה כזאת, זה לוקח ממנו את החשק והחיות להתקדם הלאה, ולא רק זה, אלא גם מייאשת וגורמת לעזוב גם את מה שכבר עשה.

**אברהם יצחק:** המשפיע מתבטא חריף מאוד על עניין הביקורת. בזכות המשל הבנתי לפחות את החסרון של זה, אבל עדיין זה לא מסתדר. כי המילים הללו של ביקורת לא המצאתי אני בעצמי, אנו רגילים לשמוע הרבה דיבורים כאלו, בכל יום סיפורי צדיקים מופיעים ביטויים כאלו שצדיקים אמרו על עצמם שעדיין לא התחילו אפילו פסיעה אחת בעבודת השם, ודרשו מעצמם בלי רחמנות עוד ועוד עבודות.

ובכלל יסוד זה נמצא בהרבה ספרים שגם אם האדם ילמוד הרבה לא בטוח שיהיו מרוצים ממנו בשמים כי לפי הכוחות שלו היה לו ללמוד הרבה יותר... בקיצור, הביקורת הזאת מפורסמת מאוד. וכי כל זה לא נכון?

וחוץ מזה, איך באמת יתעלה האדם אם לא יחשוב כמה עדיין חסר לו? וכי אדם שיחשוב רק על מה שיש ירצה בכלל להתעלות ולהוסיף עוד ועוד?

**משפיע:** א גוט יאר אברהם יצחק. מה נשמע? איך הולכים העניינים בעבודת השם?

**אברהם יצחק:** ברוך השם, גאנץ פיין, די טוב.

**משפיע:** אוה, אני נהנה שאתה מרוצה ממצבך. דו ביט צופרדין פון זיך ברוך השם.

**אברהם יצחק:** לא. זה לא אמרתי. להגיד את האמת? אני באמת לא יודע מה יהיה אתי... איך ווייס נישט וואס וועט זיין מיט מיר...

**משפיע:** אני לא מבין מה כוונתך. מה אתה מתכוין כשאתה אומר 'אני לא יודע מה יהיה אתי'? אני לא תופס מה מונח תחת מילים אלו?

**אברהם יצחק:** פשוט. מיין דאווענען איז נישט קיין דאווענען, מיין לערנען איז נישט קיין לערנען... הלימוד שלי לא כמו שצריך, והתפלה שלי לא כמו שצריך...

**משפיע:** מה זאת אומרת? אתה לומד? אתה מתפלל? אתה מקיים את רצון השי"ת?

**אברהם יצחק:** בוודאי שאני לומד ומתפלל... אבל אם המשפיע היה יודע מה מסתובב אצלי בראש... כל מיני מחשבות ופניות. ובכלל, אני לא מנצל כראוי את הכוחות שלי; אני מכיר את עצמי, ואני יודע שהייתי מסוגל להרבה יותר מזה. מצד הכוחות והכשרונות שלי כבר הייתי יכול לדעת חצי ש"ס, ומצד הידיעות שלי בספרי חסידות היתה התפלה שלי יכולה להיות הרבה יותר גבוהה... בקיצור, אצלי זה לא נקרא לימוד ותפלה!

## וכי ארמה את עצמי?

**משפיע:** איך הער. אני שומע שיש לך דרישות מעצמך להרבה יותר ממה שאתה עושה. אבל הבה אשאל אותך, האם בגלל זה שווה לבטל לגמרי את מה שאתה כן עושה? למה אתה עומד ואומר שיה' לא תפלה? ויה' לא לימוד? כאלו שזה לא שווה כלום? יש לך עניין לירות לעצמך ברגליים? יש לך עניין לבטל ולבקר את עצמך לילה ויום?

אני יודע שיש סוג תכונה כזאת של אנשים הנוטים לבקר את עצמם ולמצוא בעצמם חסרונות על ימין ועל שמאל... יש להם כזה סוג של הנאה בזה... אבל האם זה מביא תועלת? האם זה מקדם אותם בעבודת השם או לא? הרי אין עניין לעמוד ולבקר את עצמנו בלי שום תכלית...

**אברהם יצחק:** המשפיע צודק. יש בי אכן נטיה כזאת לבקר את עצמי על כל דבר, ואני להיות אף פעם מרוצה מעצמי. אבל מאידך גיסא, האם אני יכול לרמות את עצמי? מקען דען זיך נארין מה לעשות? מה שאמת אמת!

**משפיע:** זה נראה שהבנת מדבריי כאלו אמרתי לך לרמות את עצמך. וכי אני אמרתי לך לרמות את עצמך ולחשוב שאתה מושלם? וכי אמרתי לך לחשוב שאתה מנצל את כל הכוחות שלך כראוי? כל מה שאמרתי הוא, שיש סוג של הסתכלות על מה שכן עושים, ויש סוג של הסתכלות שלילית על מה שעדיין חסר. שניהם אמת, לא לשנינו ברור שיש חלק הקיים כבר, ויש חלק שעדיין חסר - השאלה היא רק במה מתמקדים? מה עיקר הנושא? על מה שמים את הדגש? על מה שכבר קיים או על מה שחסר...

**אברהם יצחק:** שוין. אז התכונה שלי היא אם כן לראות את מה שעדיין חסר. אני שומע עכשיו שיש חסרון בסוג הסתכלות כזו, אבל זה מה שאני! ככה עובד הראש שלי.

**משפיע:** טוב טוב. אז כבר שאתה יודע שסוג מחשבות כאלו מפריעים ומונעים את ההתקדמות בעבודת השם, זה כבר חצי ישועה. כי

<p><b>500 גליונות</b> נדבת הרה"ח ר' <b>אשר אנשי'ל פיש שליט"א</b> לרגל שמחת הולדת בנו למול טוב</p>	<p><b>500 גליונות</b> נדבת הרה"ח ר' <b>יוסף ברא"צ סאקס שליט"א</b> לרגל שמחת נישואי בנו למול טוב</p>	<p><b>500 גליונות</b> נדבת הרה"ח ר' <b>אברהם יעקב ברוין שליט"א</b> לרגל שמחת נישואי בנו למול טוב</p>	<p><b>500 גליונות</b> נדבת הרה"ח ר' <b>אהרן ברי"ל הירש שליט"א</b> לרגל שמחת הבר מצוה לבנו למול טוב</p>	<p><b>1000 גליונות לזיכוי הרבים</b> נדבת הרה"ח ר' <b>דאובן יהושע ברוין שליט"א</b> לרגל שמחת הולדת בנו למול טוב</p>
<p>נדבת הרה"ח ר' <b>אברהם ברי"א שטיינבערג שליט"א</b> לרגל שמחת הולדת בנו למול טוב</p>	<p>נדבת הרה"ח ר' <b>יהודה נאלדראמן שליט"א</b> לרגל שמחת הולדת בנו למול טוב</p>	<p>נדבת הרה"ח ר' <b>אהרן ברי"ב לויפער שליט"א</b> לרגל שמחת הולדת בנו למול טוב</p>	<p>נדבת הרה"ח ר' <b>בנימין אהרן פריענקל שליט"א</b> לרגל שמחת נישואי בנו למול טוב</p>	<p>נדבת הרה"ח ר' <b>דאובן יהושע ברוין שליט"א</b> לרגל שמחת הולדת בנו למול טוב</p>



# מצוותיך אמונה

## איך מתבטאת הנשמה במצוה שבמעשה? ואיך היא מתבטאת במצוה כשהיא ללא 'מוחין' והרגש הלב כלל? ולמה נחוצים לנשמה כל הדקדוקים המעשיים של המצוה?

בעלמא, שאין לו שום משמעות.

קוף בעלמא, כי אין כאן שום נשמה מאחורי המצוות, וכמו מחשבה ללא הבנת השכל אינו כלום, כי אפילו יחשוב האדם כל היום את האותיות 'אבדה', אם לא יבין משמעותם - כגון שאינו מכיר שפה זו - הרי לא עשה ולא כלום, ורק במצוות האמונה יש לכלל המצוות את החיות הפנימית שלהן.

ידועה מימרת חז"ל (מכות כד.) על מצוות האמונה ש"בא חבקוק והעמידן על אחת, וצדיק באמונתו יחיה", שהאמונה הוא כמו יסוד ושורש לכל המצוות, אשר כולן עומדים עליה ומסתעפים ממנה, וכן ידוע מאמר הבעש"ט הק' כי 'כל מצוותיך אמונה' - שכל לקוים המצוות תלויים ועומדים על מצוות האמונה (ידגל מחנה אפרים' עקב; 'שומר אמונים' מבקש אמונה פ"ב ועוד).

### מעשי המצוות - 'התעבות' האור העליון

וכדי לבטא יותר את משמעותם של המעשים, נשתמש עם היסוד הגדול של הבעש"ט הק' שי'מקום שמחשבתו של אדם, שם הוא', דהיינו שגם אם אדם עומד במרחק רב מאיזה מקום גשמי, הוא יכול להימצא שם ע"י המחשבה שלו, יהודי שעומד באמצע תפילתו ורוצה, לדוגמא, להיות בבית המקדש - לכוין לבו כנגד קודש הקדשים - כשהוא מציייר לעצמו וחושב על בית המקדש, הרי הוא ממש כמו שהוא נמצא עתה בבית המקדש. ומה העומק שבדבר, איך שייך לתפוס מקום גשמי ע"י חושים רוחניים של כח המחשבה?

### מצוות של 'עם שבשדות'

אמנם מצד שני יש לנו לדעת שכשאומרים שמחשבה דיבור מעשה אינם חלק מהנפש עצמה ורק לבושים לנפש, זה אומר שהם לא חלק ממש מהנפש עצמה, אלא יש ביכולתם לעמוד גם כמצוות לעצם מנותקים מהנפש, ועל דרך זה יש גם לתרי"ג מצוות מעשיות מצוות לעצמם גם כאשר אין הנפש פועל ומאיר על ידם. ומכאן ניכנס להבנה נוספת במאמר הבעש"ט הק' ש'כל מצוותיך אמונה'. כי אמנם דיברנו עד כה על הדרגה הרגילה, כשהמצוות באות כביטוי וגילוי לאמונה ואהבה הפועמות בנפשנו, אך יש גם אופן של קיום מצוות באופן שהנפש אינה מתגלה שם כלל, מצוי מצבים שנפש האדם טרודה והמוחין מבולבלים שאינו יכול לכוין כלל לפנימיות המצוה, ויש גם יהודים שעדיין לא הגיעו בכלל לפתח את כוחות ההרגש וההשגה שבנשמה, ותמיד מקיימים את מצוות ה' רק עם הכוונה הבסיסית לקיים את רצון ה'. ופשוט שגם אז השי"ת רוצה מאיתנו את מעשה המצוה כפי שהוא, וגם עמי הארצות מחוייבים בקיום מצוות, ועם הפעולה עצמה האדם יצא ידי חובתו בשלימות. (שה"י נפסק להלכה מצוות אינן צריכות כוונה ואפילו ל"מ מצוות צריכות כוונה. די על כך בכוונה הבסיסית לקיים את מצות ה').

והנה, זה פשוט לנו כי האמונה הוא היסוד של מבנה הנשמה של יהודי, אחרי שיהודי קנה את הבהירות באמונה במציאות ה' אז הוא יכול לקבל אהבת ה', יראת ה', בטחון בה' ולחיות בצורה אמיתית של יהודי, בלב ובנפש, והיה מובן אם כן מאוד אילו היינו מגדירים את האמונה כיסוד של המצוות שלב - נפש היהודי, אך בבברי חז"ל אלו אנו רואים חידוש, כי **האמונה הוא היסוד והשורש לכל תרי"ג המצוות**: דהיינו, שגם כל המצוות - אשר לכאורה הם אינם כלל כחלק מנפש האדם, אלא האדם צריך לקיים אותם במחשבה דיבור ומעשה שלו (המכונים רק כ'לבושי הנפש') - תלויים ועומדים על האמונה שבנפש האדם; והדבר מצריך התבוננות, כי בהשקפה ראשונה זה לא מובן כלל מה השייכות ההדוקה הזו של מעשים של האדם, או דיבורים או מחשבות שלו, אל אמונת הנפש, עד שהם ממש תלויים ועומדים עליה?

אלא שהסבר הדברים הוא, כי רבינו האריז"ל כותב שחומר העולם הוא 'התעבות האורות', דהיינו שחומר העולם אינו עומד כדבר נפרד מהשתלשלות האורות העליונים, אלא שאותם אורות עליונים 'התעבו' [-מלשון עב] והפכו הם עצמם לגשמיים. וניתן לקרב את הדברים אל השכל עם מה שכבר התגלה בזמנינו, ע"י המיקרוסקופ, איך כל חומר גשמי שבעולם מורכב מאטומים רבים הנעים ללא הרף בכח האנרגיה שבפנים, שבו רואים בבירור איך כל החומר עצמה מורכב מכחות נפשיים - ואמנם באור האלקי עצמו אין לנו שום תפיסה והשגה - אך יש בזה משום קירוב אל השכל, בעניין התהוות חומר גשמי מנפש, ולכן יכול אדם להתחבר עם מקום גשמי במחשבה, כי כל המציאות הגשמית היא התעבות של אורות עליונים, והמחשבה יכולה לתפוס את העניין הפנימי של המקום.

### המצוות מחיות את הנשמה

והתשובה הראשונה על כך הוא, כי באמת גם המחשבות והדיבורים והמעשים של האדם אשר בהם הוא מקיים את כל מצוות התורה, גם אם הם אינם הנפש עצמה ונחשבים רק כ'לבושי הנפש' הם **מקושרים ותלויים בנפש עצמה בקשר בל ניתק**, כי 'לבושי הנפש' כשמם כן הם, לבושים השייכים לנפש שבהם הנפש מתלבשת, ודווקא על ידיהם יש ביכולת לנפש לפעול ולהתגלות. ובדוגמא ממש שחילקנו בשיעור הקודם בין 'שכל' ל'מחשבה' - שה'שכל' הוא הנפש עצמה - מה שהנפש עצמה מבינה את העומק והמשמעות של כל דבר, וה'מחשבה' היא הלבוש של השכל - דהיינו הכלי שעל ידה השכל פועל לחשב ולהרהר את הבנתו והשכלותו באותיות ומילים - אבל פשוט מאד שאין לו לשכל של הנפש שום ערך ומשמעות כשאין לו את כלי המחשבה, ואדם שהוא חרש מלידה כיון שאין לו מילים ושפה לחשוב הוא נחשב כשטוה לכל דבר על אף שיש לו שכל, כי כשאין לשכל את הכלי להתבטא בפועל אין לו שום ערך.

וזה מבטא היטב לעניינינו את עניינם של מעשה המצוות, כי על דרך שחומר העולם הגשמי הוא התעבות האורות העליונים, כך הוא חומר מעשי המצוות הם כביכול 'התעבות' האור האלקי של המצוה, ואותו מעשה הגשמי של המצוה מאוחד ומכוון אך כן לגמרי עם האור האלקי של המצוה כפי שהיא במשמעות הגבוהים ביותר של הנשמה: כי השי"ת הוריד אלינו את האור האלקי של המצוות עד לעולם הגשמי והחומרי ממש, אשר גם במצב של 'עם שבשדות' ו'עוממות' כשאין לאדם את ההרגש הנכון בנפש ואת הימוחין ויכול לידבק וליבטל אל מלך העולם אשר קדשנו במצוותיו על ידי קיום מעשה המצוה בכל פרטיה ודקדוקיה, ויזכה בכך לאור המצוה בתכלית השלימות. ומ"מ מעלה יתירה מאוד הוא כאשר זוכה האדם ומצוותיו מאירים, והנפש על גווניה מתלבשת בקיום המצוות המעשיות, ואיפת מרבינו הבעל שם טוב ז"ע שמצוות אלו הם בסוד יחוד קוב"ה ושכינתיה, כי מעשה המצוות הן סוד השכינה מידת המלכות וכמו שנתבאר, וכאשר עצם הנפש האלוקי - הקשורה ואחודה בקב"ה - מאירה ומתלבשת בהן, הרי הוא סוד יחוד קב"ה ושכינתיה בשלמות, אלא שגם בלא התלבשות והארת הנפש במעשה המצוה, יש משמעות וקדושה עצומה למצוה זו, בסוד אמרם ז"ל "כל מקום שגלו ישראל גלתה שכניה עמהם" - שאפי' כאשר האדם בגלות ובקטנותו אינו מקיים המצוות בהשגה רק באמונה פשוטה, הרי שכניה עמו בגלותו וקטנותו, וגם ע"י מצוה זו הוא דבק באלוקותו ית'.

אך גם על המצוות האלו נאמר 'כל מצוותיך אמונה', כי יש במשמעות של 'אמונה' כמה דרכים, כי אמנם המשמעות הפשוטה היא ההכרה הברורה והבהירה במציאות ה' שחודרה בנפשו ושכלו של האדם, אך לעומת זאת מבטא 'אמונה' גם הרגש הפוך: הרגש של 'פתי אמין לכל דבר', אשר יהודי אומר 'אין לי שום השגה והבנה ושייכות, אך אני מאמין'.

וכזה הוא עניינם של קיום כל תרי"ג המצוות ע"י לבושי הנפש, המחשבה הדיבור והמעשה, אשר גם אם הם נחשבים רק כ'לבושים של השכל ומידות עצמם, אך הם לבושים אלו שהשכל ומידות מקושרים בהם בתכלית נפש המחוברת באיברים, ולכן **דווקא ע"י תרי"ג מצוות המעשיות תאיר ותתגלה האמונה והאהבה והיראה בעצם נפש האדם**, כי תרי"ג המצוות הם השפה והאותיות של הנפש האלוקי, וכל מצוה היא אותיות ולבוש מיוחד לעוד גוון עמוק בנפש, ואי אפשר לה לעצמיות נפש היהודי על גווניה לחיות בעולם מבלעדי תרי"ג המצוות; האמונה! חיה מהמזה, ה'יראה' חיה מהשופר, האהבה והשמחה חיה מהד' מינים, וכן כל תרי"ג המצוות אשר הנשמה עצמה חיה בתוכם ועל ידם, כל מצוה ועניינה המיוחד.

ושבו יש עוד בחי' בסוד "כל מצוותיך אמונה" - שאף אחר שישיג האדם את עומק וסודות המצוות ויתגלה על ידם עומק נפשו על גווניה, עדיין עצם מעשה המצוות עולין ומתעלין מהם, כי מעשה המצוות הם התעבות עצם אור אלוקותו כביכול כפי שהוא למעלה למעלה, מה שאין בהשגת הנפש להשיג כלל, כי הנפש הוא הארה מצומצמת מאור אלוקותו, ובאלוקותו ית' עצמו כביכול לית מחשבה תפיסת ביה כלל, ורק באמונה נאמן, וזה המעלה היתירה שיש למעשה המצוות לאין ערוך יותר מעצם הנשמה האלוקי, וכדאיאת בספר התניא פ"ד, כי דווקא ע"י המצוות מעשיות האדם דבק באמונתו בעצם אלוקותו ית'. אשרינו מה טוב חלקנו.

וה'מלכות' אמנם מאוחדת לגמרי עם המאציל ית' בעולם האצילות, אך היא יורדת ומחיה דווקא את הנבראים התחתונים והמוחזקים ביותר, כי דווקא בהם מתגלה שלימות המלכות. ודווקא ככל שהנברא רחוק ומנותק יותר הוא יותר מגלה את המלכות, וכפי שמבואר בספרים הקדושים בדיק הלשון אין מלך בלא 'עם', ש'עם' הוא מלשון גחלים 'עוממות' ועם שבשדות', דהיינו שדווקא האנשים הנמוכים והכבויים ביותר הם המגלים את שלימות מלכותו ית'.

וזה בעצם כל העניין של הסודות והכוונות שרשב"י מגלה לנו בזה"ק והאר"י הק' בספריו ושאר ספרי חסידות על כל מצוה ומצוה, אשר זה לא איזה תוספת על המצוות, אלא הכוונה והסוד של המצוה זה החיות המסיימת אשר המצוה הזו מגלה בנשמה! כשהיהודי מקיים מצוה מתוך ידיעת העומק והכוונה, הנשמה שלו מתעוררת ע"י המצוה, כשהוא אוכל 'מצוה' זה מעורר בו את פשיטות האמונה, וכשהוא מנענע בלולב הנפש שלו נולקת באהבה ושמחה עצומה, ההרגשה שהיהודי חש בנענועים הוא לא שהוא עושה כאן פעולה מעשית של נענוע, אלא שהנפש שלו מנענעת לרבונו של עולם, כביכול.

וכך הם מעשי המצוה כשהם מתקיימים רק ע"י לבוש ה'מעשה' וה'דיבור' של האדם, כי גם כשנראה שאין לו שום שייכות עם הנפש והוא רק כמו מעשה חיצוני ללא שום שייכות וחבור, הוא אז כביטוי של מידת המלכות, שהיא ה'אמונה' שבנפש האדם! וגם על כך נאמר אם כן 'כל מצוותיך אמונה' שאכן חשיבות מעשה המצוה הוא רק ככל שזה ביטוי לאמונה המיוחדת הזו המתגלה בתוך המצב של 'עם שבשדות', אך אילולי האמונה הזו שיש לכלל יהודי, הרי היה זה מעשה קוף

### רשימה / כללי וחיצי קודש ממאורי החסידות

**'אין מעבירין על המצוות' - כשעת קיום המצוות לא יזכיר לו העבירות שהוא עצת היצר**

הרה"ק ר' הפאפארט שלמה ז"ע (ואתחנן, ד"ה וגם צריך)



# דאס חסיד'ישע לעבן

## סיפורים בצלם של הבעש"ט ותלמידיו

### מפי בעל השמועה

כבר שלושה ימים שהוא עומד ומתקשה ולא מצליח להבין את התוספות. הוא מקמט את

מצחו, הופך בדברי התוספות שוב ושוב, ועדיין לא רואה מוצא מן הסבך.

לפתע נפתחה הדלת ורב בלבוש חסידי מלא כנס. רבה של פרעסבורג הרים מבט על הרב

### אנה אבקשך

### שאלות והתלבטויות בעבודת השי"ת

### להתעסק באור או בחושך?

שומר שבת רח"ל. ביקש לדבר על כשרות, אמרו לו שיש שאינם מקפידים רח"ל. שאל הדרשן ביאוש: אז על מה לדבר? ענו לו: דבר על יידישקייט, יידישקייט...

**אולם יתירה מכך:** דווקא משנת החסידות היא אשר הדגישה שכל תכלית הבריאה היא לעשות להשי"ת דירה בתחתונים, בפרטים ובדקויות השונות של הנפש הבהמית - שם להשרות שכינתו יתברך. כפי שמבאר האריז"ל (עין תניא פ"ח) שכל ירידת הנשמה, שהיא מצד עצמה חלק אלוהי ממעל גבוה מעל גבוה, הינה רק לתקן את הנפש הבהמית ולגלות כבוד השי"ת גם בה. ועיין לשון מופלא ב'פרי הארץ' (בלק) **"שעיקר בריאת העולם היה עבור עולם הגשם הזה החומרי, אע"פ שהוא גוף קשה - אעפ"כ יהיה מלא כל הארץ כבודו. וממילא משמע ומובן, [ש]מי שהוא מוטבע בתכלית מדות הרעות והתגבר על יצרו ונגלה כבוד ה' - זהו תכלית בריאת העולם, שאמר ונעשה רצונו אפילו בגשם היותר תכלית והתגלות האפשרי בתכלית"** (עין שם ע"ד).

**אלא מה? מהו אם כן פשר כל האמרות החסידיות שאתה מביא ומתכוון אליהן?** התשובה היא שרבוה"ק ז"ע לימדו אותנו שהכל צריך לבוא ממקום של אור. לא לחטט בזבל ובחושך וברע אין הכוונה שיש להשאירו אצלנו... אלא להתעסק בזה באופן של אור. ההבדל הוא פשוט בצורת ההתייחסות. ואמנם, ההתייחסות משנה את התמונה לחלוטין.

**יש בזה שתי נקודות, הן מצד המבוקש, והן מצד המבקש.**

**ראשית, מצד המבוקש:** אפשר לעסוק בתיקון המידות, והמבוקש יהיה השלימות העצמית. וזה נקרא לעסוק ברע, בחושך, ולחטט בזבל. אולם אפשר וצריך לעסוק בתיקון המידות באופן שהמבוקש הוא אחדות ודבקות השי"ת. וזו כל תכלית הבריאה.

**למשל:** החבר שלי מצליח יותר ממני, ועיני כלות... ובכן, אפשר להתחיל להתבונן בגודל ההשחטה שיש בזה, ובגודל הטפשות, וכן הלאה והלאה. כך שכל הענין עוסק בעצמיותי ובחסרונותי. איפה אני טוב? איפה אני רע? כמה אני מושחת? איך אני יכול להתקדם? ופשוט שמלהתעסק עם רע וחסרון נשארים עם רע וחסרון.

**אולם ההתייחסות הנכונה והאמיתית היא שיש כאן פירוד מהשי"ת.** כי אם מפריע לי שיש למישהו אחר ולי אין, סימן שלא קלטתי כלל שאין לי מאומה, והכל

הנכנס, הלא הוא הרה"ק הקדושת לוי' ז"ע, פנה אליו ואמר לו בשפה רפה "שלוש", וחזר מיד לשקוע בעמקי הסוגיא.

בראותו כי המרא דאתרא מתקשה בסוגיא,

מהשי"ת, ואני עדיין נפרד ח"ו מהשי"ת. ובאמת השי"ת שלח לי את המידה כדי שאוכל להגיע לאמונה ודבקות בהשי"ת. ולכן התיקון האמיתי הוא לגלות את השי"ת ולהעמיק את האמונה והדבקות (ואמנם עדיין אנו צריכים לעסוק הרבה בספרי מוסר של הקדמונים, ולהשתמש בעצות המבוארים בהם, ואכ"מ). כך שכל צורת העבודה היא אחרת. לא לתקן את עצמי, אלא להתאחד עם השי"ת.

**וכתוצאה מכך יש גם הבדל גדול במידת השמחה שבעבודה:** כי אם אדם עוסק בלתקן את עצמו, הרי תמיד ישארו לו חסרונות, ותמיד ישאר בעל חסרון ושפל ונבזה. אבל אם עובד לגלות את השי"ת בתוך אותן פינות אפלות, הרי כל פעם שזכה לגלות אור השי"ת, הגיע למטרה ומתמלא שמחה עצומה שזכה לעשות רצון קונו.

**הנקודה השניה, מצד המבקש:** מי נמצא כאן? האם אדם מושחת שרוצה לתקן את עצמו, או נשמה אלקית גבוהה ומושלמת ביותר, שקיבלה תפקיד לגלות את אלקותו יתברך גם בכל מיני פינות אפלות?

מתי אדם מתלכך בזבל? כשהוא חלק מזה. אבל קחו כדוגמה מנהל מפעל דגים אדיר, שכל כולו מעלה סירחון עז למרחק אלפי פרסאות, האם נאמר על אותו מנהל שהוא מסריח? הרי פשוט שאותו מיליונר, גם כשעוסק עם הדגים המסריחים, אינו עוסק אלא בליטרות זהב...

כך הם הדברים גם לגבי תיקון המידות בכל נבכי הנפש הדקים ביותר. אתה - נשמה אלקית שכלל אינה שייכת לכל זה. אתה קשור להשי"ת, אתה מרום מכל זה. אבל בדיוק כמו שמנהל מפעל הדגים מרוויח את ליטרות הזהב **דווקא מתוך הסירחון** - כך אתה, איפה אתה מוצא את השי"ת? בכל אותן נקודות אפלות שאתה צריך לתקן ולגלות שם את אור ה'.

**ושבו אנחנו מגיעים להבדל במידת השמחה:** כי העצה ה'נפלאה' ביותר להגיע לדיכאון יאוש, היא שהאדם קילוט כמה הוא רע, כמה מידות מושחתות יש בו, וכמה פינות אפלות של נגיעות ועצמיות יש בו. ובדואי שאז נראה שהעצה הכי טובה זה להתעסק בטלית ולברוח לחיות עם השי"ת... אולם כשאתה מגיע ממקום של אור. אתה בן העולם העליון שרק ירדת לתפקיד, לתקן את הנפש הבהמית שלך - הרי בכל פיסת נפש בהמית נוספת שהצלחת לכבוש זכית למלא את תפקידך.

בהצלחה וסייעתא דשמיא!

פנה אליו הרה"ק הבארדיטשובער רב ז"ע, "יאמר לי מר מה הקושיא."

הרב הסתובב וענה "אני לא מצליח להבין את דברי הרה"ר בתוספות, אני מתקשה להבין את התירוץ."

הרה"ק מבארדיטשוב ז"ע פתח ספר תהלים והחל לקרוא בקול גדול ובלהבת אש כדרכו בקודש "לה' הארץ ומלואה תבל ויושבי בה..."

ההתלהבות הלכה וגברה עד שהרה"ק הגיע למצב כמו שאמרו על התנ"א רבי עקיבא "כשהיה מתפלל, אדם מניחו בזוית זו ומצאו בזוית אחרת."

לאחר שגמר הרה"ק לקרוא את כל הפרק חזר הרב לעיין בדברי התוספות, והנה, לגודל הפלא, כל דברי התוספות היו ברורים ונהירים מאוד.



הרב תמה. 'בתחילה לא ידעתי את דברי התוספות' חשב לעצמו 'ועכשיו אני לא יודע מי החסיד הזה. מה השייכות בין המזמור ההוא לדברי התוספות?'

"אהה. כנראה שהחסיד הזה הוא לא כמו כל החסידים הרמאים" המהם לעצמו בלחישת, "והוא גם תלמיד חכם לא קטן, בשונה מכל החסידים."

הרב הרים את קולו ופנה אל הרה"ק "אם אפשר לבקש שכבודו יסביר לי מה טיב הקשר בין המזמור שזה עתה קראת לבין דברי התוספות."

ענה לו הרה"ק בחיבה "דע לך אהובי הרב כי יש מאה וחמישים בעלי תוספות, ולכל בעל תוספות יש פרק תהלים מקיץ פרקי תהלים כנגד נשמתו. לפיכך, מי שמתקשה בהבנת דברי התוספות צריך לומר אותו מזמור תהלים השייך לבעל התוספות ההוא, ואז כאשר קורא את המזמור בא בעל התוספות מהעולם העליון ומבאר את דבריו בטוב טעם ודעת."



הרב השתומם למשמע הדברים "אם כך, שאתם יודעים איזה פרק תהלים שייך לכל בעל תוספות, ואתם יודעים להמשיך את בעלי התוספות עד לכאן - הרי אתם ראוים להיות רב בלעמבערג העיר הגדולה לאלוקים."

ענה לו הרה"ק "מה חושב כבוד הרב ששררות ורבנות אנו מבקשים? רבינו הקדוש הבעש"ט ז"ע, צוה עלינו לכתת את רגלנו מעיר לעיר ומכפר לכפר, להראות לבני ישראל את דרך האמת בלימוד התורה."

המשיך הרה"ק "לא די בכך ללמוד כדי להיות גאון בתורה, אלא עלינו להתקשר על ידי התורה הקדושה עם כל נשמות עם ישראל. ועל ידי שאנו מתקשרים ממש נפש בנפש, רוח ברוח, נשמה בנשמה עם הנשמות הקדושות של התנאים, והאמוראים ובעלי התוספות, אנו מתקשרים ממש נפש בנפש, רוח ברוח, נשמה בנשמה, בהשם יתברך כביכול ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם הימים."

יהודים רבים מתחננים גם הם לקבל את הגליון! לתרומת 500 גליונות בסך 350 ש"ח • 1000 גליונות בסך 600 ש"ח • 2000 גליונות בסך 1000 ש"ח • לתרומה חייג 05041-31519